

Arrest

nr. 243 722 van 6 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. TORFS
Amerstraat 121
3200 AARSCHOT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 augustus 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat C. TORFS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 augustus 2020 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer :

Naam: N. (..)

Voornaam: M. (..)

Geboortedatum: 08.02.1980

Geboorteplaats: Frankfurt

Nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1: X 2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Betrokkene verblijft sinds minstens 09.11.2019 op het Belgisch grondgebied. Zelf verklaart hij in het document Hoorplicht dd.21.02.2020 sinds 2012 in België te zijn.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan belemmering van het verkeer door enige wijze, onwettig verblijf, feit(en) waarvoor hij op 18.10.2018 door de Correctionele Rechtbank van Luik veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar + 1 maand. Tussen 10.11.2019 en 28.07.2020 stond betrokkene onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij mogelijk later wordt veroordeeld. Gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het winstgevend karakter van bepaalde van de feiten waar betrokkene zich schuldig aan heeft gemaakt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 21.02.2020. Hij verklaart in België te zijn sinds 2012. Betrokkene heeft een duurzame relatie in België, dame waar hij niet mee is gehuwd en twee minderjarige kinderen die de naam dragen van hun moeder. Het begrip "familie- of gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. In Duitsland zou hij nog drie andere kinderen hebben. Ook in dit geval legt betrokkene geen enkel bewijs voor van het bestaan van deze kinderen.

Hij heeft gezondheidsproblemen, betrokkene zou een beroerte hebben gehad, hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. N. M. (..) blijkt een terugkeer naar zijn land van oorsprong te vrezen. Hij heeft echter nooit om internationale bescherming gevraagd. Verder haalt hij de aanwezigheid van zijn gezin aan ten einde in België te blijven, redenen die echter tot de privésfeer behoort. Artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn in onderhavige beslissing dus niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene verblijft sinds minstens 09.11.2019 op het Belgisch grondgebied. Zelf verklaart hij in het document Hoorplicht dd.21.02.2020 sinds 2012 in België te zijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan belemmering van het verkeer door enige wijze, onwettig

verblijf, feit(en) waarvoor hij op 18.10.2018 door de Correctionele Rechtbank van Luik veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar + 1 maand. Tussen 10.11.2019 en 28.07.2020 stond betrokkene onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij mogelijk later wordt veroordeeld. Gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het winstgevend karakter van bepaalde van de feiten waar betrokkene zich schuldig aan heeft gemaakt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldige verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem/haar afgeleverd zal worden. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan belemmering van het verkeer door enige wijze, onwettig verblijf, feit(en) waarvoor hij op 18.10.2018 door de Correctionele Rechtbank van Luik veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar + 1 maand. Tussen 10.11.2019 en 28.07.2020 stond betrokkene onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij mogelijk later wordt veroordeeld. Gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het winstgevend karakter van bepaalde van de feiten waar betrokkene zich schuldig aan heeft gemaakt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene verblijft sinds minstens 09.11.2019 op het Belgisch grondgebied. Zelf verklaart hij in het document Hoorplicht dd.21.02.2020 sinds 2012 in België te zijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 21.02.2020. Hij verklaart in België te zijn sinds 2012. Betrokkene heeft gezondheidsproblemen, hij zou een beroerte hebben gehad : hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. Nikolic Milan blijkt een terugkeer naar zijn land van oorsprong te vrezen. Hij heeft echter nooit om internationale bescherming gevraagd. Verder haalt hij de aanwezigheid van zijn gezin aan ten einde in België te blijven, reden die echter tot de privésfeer behoort. Artikel 3 van het EVRM is in onderhavige beslissing dus niet van toepassing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten: 1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene verblijft sinds minstens 09.11.2019 op het Belgisch grondgebied. Zelf verklaart hij in het document Hoorplicht dd.21.02.2020 sinds 2012 in België te zijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. 3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen/haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Servië

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, de gemachtigde van de Minister voor Volksgezondheid en Sociale Zaken, Asiel en Migratie, de directeur van de hulpgevangenis van Leuven en de

verantwoordelijke van het gesloten centrum om betrokkene vanaf 07.08.2020 op te sluiten en hem onmiddellijk over te brengen naar het gesloten centrum"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Eerste middel: schending artikel 6 EVRM, schending zorgvuldigheidsbeginsel / redelijkheidsbeginsel; schending artikel 7 alinea 1, 3° en artikel 74/14§3, 3°Vw.

Verweerster motiveert kwestieuze beslissing als volgt : Tussen 10.11.2019 en 28.07.2020 stond betrokkene onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij mogelijk later wordt veroordeeld. Gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het winstgevend karakter van bepaalde van de feiten waar betrokkene zich schuldig aan heeft gemaakt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verweerster gaat er zomaar van uit dat verzoeker schuldig zou zijn aan de feiten die zij opsomt. Verweerster schendt het recht van de verdediging (artikel 6.1 EVRM hetgeen een recht op een eerlijke en openbare behandeling en het recht op een onafhankelijke en onpartijdige rechter betreft) maar evenzeer artikel 6.2 EVRM dat het vermoeden van onschuld waarborgt. Verzoeker IS nog NIET veroordeeld voor de beweerde feiten. Hoe kan verweerster dan dienstig stellen dat hij een gevaar voor de openbare orde betekent? Verweerster schendt bijkomend ook artikel 6.3 EVRM waarop verzoeker aanspraak kan maken: het recht op informatie nopens de aard en de redenen van de beschuldiging, het recht om te beschikken over de nodige tijd en faciliteiten voor de voorbereiding van zijn verdediging enz. Al deze mensenrechten worden aan verzoeker ontnomen door kwestieus bevel, quid het recht op toegang tot de rechter dat impliciet volgt uit artikel 6 EVRM. Wat indien verzoeker door de Belgische gerechten zou vrijgesproken worden? Quid het vermoeden van onschuld? Zolang verzoeker niet ten gronde is veroordeeld voor de beweerde feiten en zolang hij zijn rechten niet heeft uitgeput kan kwestieus bevel niet ten uitvoer worden gelegd. Kwestieus bevel dient vernietigd te worden wegens schending van artikel 6 EVRM. schending zorgvuldigheidsbeginsel / redelijkheidsbeginsel: schending artikel 7 alinea 1. 3° en artikel 74/14§3. 3°Vw.."

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.3. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. Verzoekende partij voert de schending aan van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, maar zij betwist niet dat zij al langer in België verblijft dan de bij wet toegestane termijn. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte onder meer toepassing maakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat stelt dat *"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :*

(..)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;"

Dit motief is op zichzelf voldoende om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen. De kritiek van verzoekende partij inzake de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet is in die zin dan ook gericht tegen een overtoollige motivering en kan als dusdanig niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.5. Bovendien wijst de Raad erop dat de kritiek van verzoekende partij sowieso niet gevolgd kan worden. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet en wordt gesteld dat verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden omdat zij: *"zich schuldig (heeft) gemaakt aan belemmering van het verkeer*

door enige wijze, onwettig verblijf, feit(en) waarvoor hij op 18.10.2018 door de Correctionele Rechtbank van Luik veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar + 1 maand. Tussen 10.11.2019 en 28.07.2020 stond betrokkene onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij mogelijk later wordt veroordeeld. Gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het winstgevend karakter van bepaalde van de feiten waar betrokkene zich schuldig aan heeft gemaakt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Verzoekende partij ontkent niet dat zij op 18 oktober 2018 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van één jaar en één maand omwille van belemmering van het verkeer en onwettig verblijf en dat zij tussen 10 november 2019 en 28 juli 2020 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst op verdenking van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, vereniging van misdadigers. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat wanneer de verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat wordt geplaatst voor feiten diefstal met braak, inklimming of valse sleutels in een context van vereniging van misdadigers oordeelt dat verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden een actueel gevaar te vormen voor de openbare orde. In voorliggende zaak blijkt niet dat de verwerende partij kennelijk onredelijk handelde door te wijzen op het aanhoudingsmandaat en uit de aard van de feiten waarvoor de verzoekende partij werd aangehouden af te leiden dat zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schenden en vervolgens hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen te koppelen. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden kan de verwerende partij niet slechts tot een gevaar voor de openbare orde besluiten als een definitieve strafrechtelijke veroordeling voorligt.

Overeenkomstig artikel 16, § 5 van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis, vaardigt de onderzoeksrechter een aanhoudingsbevel uit wanneer hij het bestaan van ernstige aanwijzingen van schuld vaststelt. Het gegeven dat een onderzoeksrechter aldus ernstige aanwijzingen van schuld kon weerhouden – wat weliswaar niet impliceert dat de verzoekende partij reeds schuldig werd bevonden – vormt in deze dan ook een indicatie dat haar aanhouding niet zonder meer berustte op een vergissing en dat zij geheel niets te maken zou hebben met de zaak.

Dat de verzoekende partij intussen zou zijn vrijgesteld, maakt verder op zich nog niet dat de verwerende partij aan de initiële aanhouding voor diefstal, geen verblijfsrechtelijke consequenties zou kunnen koppelen. De verzoekende partij toont niet aan dat zij niet meer wordt verdacht of van elke verdenking is vrijgesteld.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 6 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het vaste rechtspraak is van het EHRM dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM vallen, zoals het Hof in het principearrest Maaouia t. Frankrijk van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig in Grote Kamer heeft gesteld.

Vervolgens wordt erop gewezen dat het “vermoeden van onschuld” een fundamenteel beginsel uit het strafrecht is dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, §2 van het EVRM. Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. De beslissing houdende bevel tot verlaten van het grondgebied genomen ten aanzien van de verzoekende partij, is geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het “vermoeden van onschuld” kan te dezen niet dienstig worden aangevoerd. Het strafrechtelijk “vermoeden van onschuld” staat er niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Dat verzoekende partij betwist een gevaar te zijn voor de openbare orde, doet hieraan geen afbreuk. De verwerende partij baseert zich voor haar oordeel op een objectief gegeven, namelijk dat verzoekende partij op 10 november 2019 tot 28 juli 2020 onder aanhoudingsmandaat van de onderzoeksrechter werd geplaatst wegens diefstal met braak, inklimming of valse sleutels in de context van een vereniging van misdadigers.

Tevens moet worden aangegeven dat artikel 6, § 3 van het EVRM een beklagde doeltreffende juridische bijstand bij een strafprocedure garandeert, maar hem niet het recht geeft om zelf te beslissen hoe zijn verdediging moet worden geregeld. Het gegeven dat niet vrij kan worden gekozen uit een van de alternatieven die zijn opgenomen in dit verdragsartikel – zelf verweer voeren of zich laten verdedigen – impliceert niet automatisch dat deze verdragsbepaling wordt miskend (cf. EHRM 20 januari 2005, 63378/00, § 65, Mayzit v. Rusland). Het betoog van verzoekende partij als zou het bevel om het

grondgebied te verlaten niet zou kunnen worden uitgevoerd zolang de strafprocedure loopt, kan aldus niet bijgetreden worden. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat zij zich niet kan laten vertegenwoordigen door een advocaat die haar belangen kan behartigen.

2.6. Verzoekende partij voert voorts een schending aan van artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet, maar gelet op de bespreking hoger maakt zij niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat zij door haar gedrag geacht wordt een gevaar voor de openbare orde te zijn zodat om die reden ook geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Daarenboven wijst de Raad erop dat de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek niet enkel geënt is op artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet, maar ook op artikel 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet en gemotiveerd wordt dat verzoekende partij tevens een risico op onderduiken vertoont omdat zij tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsmachtiging of verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend en dus niet heeft getracht haar verblijf te regulariseren en omdat zij zich niet heeft aangemeld bij de overheid. Verzoekende partij laat na deze vaststellingen te betwisten en deze zijn op zichzelf afdoende om de afwezigheid van de termijn voor vrijwillig vertrek te schragen.

2.7. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.8. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Tweede middel: schending artikel 8 EVRM, schending zorgvuldigheidsbeginsel / redelijkheidsbeginsel

Verweerster motiveert kwestieuze beslissing als volgt : Hij verklaart in België te zijn sinds 2012. Betrokkene heeft een duurzame relatie in België, dame waar hij niet mee is gehuwd en twee minderjarige kinderen die de naam dragen van hun moeder. Het begrip "familie -of gezinsleven " in het voormeld artikel 8. lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in easu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie -of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt. aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. In Duitsland zou hij nog drie andere kinderen hebben. Ook in dit geval legt betrokkene geen enkel bewijs voor van het bestaan van deze kinderen. N. M. (...) blijkt een terugkeer naar zijn land van oorsprong te vrezen. Hij heeft echter nooit om internationale bescherming gevraagd. Verder haalt hij de aanwezigheid van zijn gezin aan ten einde in België te blijven, reden die echter tot de privé sfeer behoort. Artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn in onderhavige beslissing dus niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Verweerster heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden door een beslissing te nemen die onverenigbaar is met de in het administratief dossier bewezen rechtsleiten. Zie naar analogie Raad Vreemdelingenbetwistingen (2e k.) nr 65.747. 24 augustus 2011 De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. De Raad treedt bij het onderzoeken van de zorgvuldigheidsplicht niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten vast stelt. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met de vaststelling onverenigbaar zijn... ... de zorgvuldigheidsplicht rust ook op de rechtsonderhorige of de burger de verwerende partij heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar zij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen. De bestreden beslissing wordt vernietigd. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen die gebaseerd zijn op een correcte feitenvinding.

Artikel 8 EVRM beschermt het recht op een gezinsleven. In die zin is wél de mogelijkheid en het mensenrecht tot het hebben van een gezinsleven in hoofde van verzoeker geschonden. Er mag geen bevel worden afgeleverd of dit bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met het EVRM. Verweerster schendt artikel 8 EVRM door te motiveren: N.M. (...) blijkt een terugkeer naar zijn kind van oorsprong te vrezen. Hij heeft echter nooit om internationale bescherming gevraagd. Verder haalt hij de aanwezigheid van zijn gezin aan ten einde in België te blijven, reden die echter tot de privé sfeer behoort. Artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn in onderhavige beslissing dus niet van toepassing.

Verweerster heeft zich niet afdoende geïnformeerd. Verzoeker is geboren in Frankfurt en heeft zijn ganse leven in Duitsland gewoond, reden waarom hij daar ook een gezin had en drie kinderen heeft. Sinds 2012 verblijft verzoeker in België, reden waarom hij hier een gezin heeft met twee kinderen met zijn Belgische partner. Verzoeker heeft geen bescherming gevraagd omdat hij geen enkele binding heeft met zijn land van oorsprong. Verweerster haar beslissing is niet proportioneel, verzoeker kan zich beroepen op artikel 8 EVRM. Het EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven:

- 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Verzoeker verwijst naar de uiteenzetting in het eerste middel, zolang hij niet is veroordeeld wordt hij geacht onschuldig te zijn. Verweerster kan zich niet beroepen op artikel 8 tweede lid EVRM. De genomen maatregel is niet proportioneel. Door aan verzoeker een BGV af te leveren mét opsluiting ontnemt verweerster hem de mogelijkheid zijn situatie te regulariseren. Dat het middel bijgevolg ernstig is. Dat de bestreden beslissing van verwerende partij op grond van schending van het zorgvuldigheid - en redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 EVRM dient te worden vernietigd."

2.9. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij er in hoofddorde op wijst dat verzoekende partij wel gewag maakt van een Belgische dame en de kinderen van deze dame waarmee zij een gezin zou vormen maar dat verzoekende partij nagelaten heeft ten aanzien van het bestuur aannemelijk te maken dat zij een feitelijk gezin vormt met deze personen.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 15 mei 2012 een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet had ingediend waarbij zij gewag maakte van haar

relatie met ene V.C. van Belgische nationaliteit. Op 20 augustus 2012 wordt verzoekende partij op de hoogte gesteld van het feit dat er geen gevolg gegeven kan worden aan haar aanvraag omdat de uitgevoerde adrescontroles negatief zijn. Uit de adrescontrole verricht op 8 augustus 2012 blijkt dat V.C. verklaarde dat verzoekende partij vertrokken is op 26 juli 2012.

Uit een proces-verbaal van 6 januari 2013 blijkt voorts dat verzoekende partij verklaarde gehuwd te zijn met V.C. van Belgische nationaliteit en met haar twee kinderen te hebben. Uit nazicht door de politie blijkt dat V.C. inderdaad van Belgische nationaliteit is en drie kinderen heeft, met name D. Ignazzia, geboren op 5 mei 1995, V. Antonella, geboren op 6 augustus 2008 en V. Gianni, geboren op 19 oktober 2009. Volgens verzoekende partij zijn de twee jongste kinderen van haar en is V.C. zwanger van nog een kind van haar. In tegenstelling echter tot wat verzoekende partij verklaart blijkt dat zij niet gehuwd is met V.C. en dat er geen gegevens zijn waaruit blijkt dat de verklaringen met betrekking tot de kinderen juist zijn.

Op 6 maart 2014 stelt de advocaat van verzoekende partij een attest op waarin zij verklaart dat verzoekende partij een relatie heeft met V.C. en zij ouder zijn van één kind met de naam Samuel en de partner thans in verwachting is van nog een kind waarvan de geboorte gepland is op 27 april 2014.

Op 14 mei 2014 dient de verzoekende partij een medische regularisatieaanvraag in waarin zij stelt dat zij een relatie heeft met V.C. en dat zij samen één kind hebben, de genaamde R.V. Jessica, geboren op 11 april 2014.

Op 17 mei 2016 verklaart verzoekende partij dat zij een relatie heeft met V.C. en twee kinderen, met name Jessica van twee jaar en Samuel van drie jaar. Verder zou verzoekende partij een procedure tot erkenning hebben opgestart. Op 2 december 2016 laat de advocaat van verzoekende partij weten dat verzoekende partij deze kinderen niet heeft kunnen erkennen omdat zij de administratieve documenten daartoe niet kon voorleggen. Er zou een procedure tot bewijs van afstamming worden opgestart maar door een dispuut met de meter van de zoon kon dit geen aanvang nemen.

Op 12 mei 2016 wordt verzoekende partij verhoord door de politie naar aanleiding van slagen en verwondingen waarbij zij verklaart samen te wonen met V.C. en twee kinderen te hebben die zij heeft erkend. De drie andere kinderen zijn van andere mannen. Zij stelt soms terug te keren naar Servië en geen legaal verblijf te hebben in België. Zij verklaart dat V.C. vaak roept en nerveus is en dat ze daarom het huis verlaat. Verder verklaart zij dat zij ook die dag het huis heeft verlaten en dat zij V.C. niet heeft aangeraakt, niet heeft geduwd en ook niet bij de keel heeft gegrepen.

Op 26 augustus 2018 stelt de federale politie een administratief verslag op waaruit blijkt dat verzoekende partij - onder een alias - in het kader van een betrapting op heterdaad voor feiten van intrafamiliaal geweld gecontroleerd wordt. Verzoekende partij verklaart dat zij naar België is gekomen om samen te leven met V.C. die in België woont met haar vier kinderen waarvan twee van verzoekende partij zouden zijn.

Verzoekende partij wordt op 26 januari 2018 andermaal een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven waarbij de verwerende partij erop wijst dat verzoekende partij wel verklaart twee kinderen te hebben maar zij deze niet officieel heeft erkend. Verder wijst zij erop dat het gegeven dat verzoekende partij een partner en kinderen in België zou hebben geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt nu verzoekende partij feiten van openbare orde heeft gepleegd en artikel 8 EVRM geen absoluut karakter kent.

Uit het bevel tot aanhouding van 9 november 2019 blijkt verder dat V.C. medeverdachte is bij de feiten waarvan verzoekende partij verdacht wordt, meer bepaald het deel uitmaken van een bende die georganiseerd feiten van inbraak pleegt, waarbij de eigenlijke inbraken gebeuren door minderjarigen of jonge meerderjarigen samen met een volwassen "begeleider" of "ploegbaas" en dat zij verklaringen met betrekking tot de door verzoekende partij gepleegde feiten heeft afgelegd.

Verder blijkt uit het intakegesprek van 7 augustus 2020 dat verzoekende partij verklaarde te willen bellen met haar vriendin dewelke zij al anderhalf jaar niet zou gezien hebben.

Tevens blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij in het verleden al diverse malen werd gerepatriëerd naar Servië, meer bepaald op 4 februari 2013, 20 mei 2014, 4 mei 2015, 6 juni 2015, 31 mei 2016 en 3 december 2016.

Gelet op het feit dat uit het administratief dossier naar voren komt dat niet kan gesteld worden dat verzoekende partij steeds eenduidige verklaringen heeft afgelegd over haar voorgehouden kinderen en geenszins blijkt dat zij effectief stappen ondernomen heeft om de kinderen te erkennen of de afstamming te bewijzen en zij voorts ook geen verdere stappen ondernomen heeft om een aanvraag in functie van haar voorgehouden partner in te dienen, tezamen met de vaststellingen dat verzoekende partij al verschillende keren gerepatriëerd werd en zelf verklaarde regelmatig naar Servië terug te keren zodat ook niet blijkt in welke mate zij contact heeft met de voorgehouden gezinsleden, dat er feiten van intrafamiliaal geweld zouden geweest zijn, en dat verzoekende partij recent op 7 augustus 2020 ook verklaarde al enige tijd geen contact meer te hebben met haar vriendin, is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij te oordelen dat: *“Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 21.02.2020. Hij verklaart in België te zijn sinds 2012. Betrokkene heeft een duurzame relatie in België, dame waar hij niet mee is gehuwd en twee minderjarige kinderen die de naam dragen van hun moeder. Het begrip “familie- of gezinsleven” in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. In Duitsland zou hij nog drie andere kinderen hebben. Ook in dit geval legt betrokkene geen enkel bewijs voor van het bestaan van deze kinderen.”*

Ook in het onderhavig verzoekschrift komt de verzoekende partij niet verder dan te stellen dat zij een gezin vormt met een Belgische partner en de kinderen daarvan, maar het louter verwijzen naar een gezinsband met in België verblijvende personen, zonder op concrete wijze aan te tonen dat zij effectief daarmee een gezin vormt in de zin van artikel 8 EVRM volstaat niet om de bevindingen van de verwerende partij dienaangaande te weerleggen.

Nu verzoekende partij het bestaan van een beschermenswaardige gezinsrelatie niet heeft aangetoond, kan zij zich ook niet dienstig beroepen op artikel 8 EVRM.

Tenslotte, waar de verzoekende partij nog betoogt dat de bestreden beslissing haar verhindert haar situatie te regulariseren is zij hoegenaamd niet ernstig. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing verblijft de verzoekende partij al minstens sinds 9 november 2019 op het Belgische grondgebied doch heeft zij het niet nodig gevonden haar verblijf te regulariseren.

2.10. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.11. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Derde middel Schending van de motiveringsplicht voortvloeiende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 8, 62 en 74/14§3, 1° van de Vreemdelingenwet.

De motiveringsplicht wordt geschonden wanneer met bepaalde feitelijke gegevens geen of onvoldoende rekening werd gehouden (RvSt. Nr. 49.362. 3 oktober 1994); Dat verwerende partij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat zij deze niet correct heeft beoordeeld en tot een manifeste foute appreciatie is gekomen en alzo de materiële motiveringsverplichting geschonden heelt: Dat de materiële motiveringsplicht een rechtsbeginsel is van behoorlijk bestuur (RvV 1619. RvV 4727). “Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het ‘afdoende’ karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig “. (zie M. BOES, le., nr. 23s! p. 179). Dat verwerende partij de elementen waarover zij beschikte niet juist heeft beoordeeld door te stellen dat “Er bestaat een risico op onderduiken “. Een risico op onderduiken is evenmin aan de orde. laat staan bewezen. Verzoeker is helemaal niet van plan om onder te duiken, hij wenst zijn verblijf te regulariseren. Artikel 74/14§3, 1° Vw. is geschonden. Dat de bestreden beslissing van verwerende partij ook op deze grond dient te worden vernietigd. De motivering is gebrekkig, reden waarom kwetsieus bevel dient vernietigd te worden.”

2.12. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (Rvs 11 december 2015, nr. 233 222). Hetzelfde geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 2° en 3° en artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet. Verder wordt feitelijk gemotiveerd dat verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de bij wet toegestane termijn, zo verblijft zij minstens sinds 9 november 2019 in België en verklaarde zij zelf sinds 2012 in België te verblijven en verder wordt vastgesteld dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden waarbij gewezen wordt op de veroordeling die zij heeft opgelopen en het feit dat zij ook nog onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor feiten van diefstal waarbij de verwerende partij concludeert dat: *“Gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het winstgevend karakter van bepaalde van de feiten waar betrokkene zich schuldig aan heeft gemaakt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”* Verder wordt ook gemotiveerd waarom haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven, enerzijds omdat er een risico op onderduiken bestaat waarbij erop gewezen wordt dat zij haar illegale verblijf niet heeft trachten te regulariseren en zij haar aanwezigheid in België ook niet heeft aangemeld bij het bestuur, en anderzijds omdat zij een gevaar vormt voor de openbare orde waarbij gewezen wordt op haar veroordeling en het feit dat zij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor feiten van diefstal.

Verder wordt ook gemotiveerd omtrent de afwezigheid van een beschermenswaardig gezinsleven in hoofdorde en het feit dat verzoekende partij niet heeft aangetoond gezondheidsproblemen te hebben die een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg staan. Ook het gegeven dat zij een terugkeer naar het herkomstland vreest wordt ondergraven door de vaststelling dat verzoekende partij nooit een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend.

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

2.13. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.14. Verzoekende partij is het in essentie oneens met de motivering dat er in haar hoofd een risico op onderduiken bestaat. Zij argumenteert dat zij net haar verblijf wenst te regulariseren in plaats van onder te duiken.

2.15. Blijkens artikel 74/14, §3 van de vreemdelingenwet kan de verwerende partij afwijken van het geven van een termijn voor vrijwillig vertrek in de volgende gevallen:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

(....)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(..)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Artikel 74/14, §3, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet bepalen derhalve dat er in het geval van een risico op onderduiken of in het geval de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde vormt kan worden afgeweken van de in artikel 74/14, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde uitvoeringstermijn van zeven tot dertig dagen van een bevel om het grondgebied te verlaten dat afgegeven wordt aan de onderdaan van een derde land die niet toegelaten noch gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Artikel 74/14, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet stelt dat in dit geval de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bevat.

In casu werd ervoor geopteerd verzoekende partij geen vrijwillige uitvoeringstermijn te gunnen wegens zowel een risico op onderduiken als het feit dat verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde uitmaakt. De Raad wijst er nogmaals op dat elk motief op zichzelf afdoende is om de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek te schragen.

Zoals uit de bespreking hoger al is gebleken heeft verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat verzoekende partij geacht wordt een gevaar voor de openbare orde te vormen. Dit volstaat op zich aldus om de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek te schragen.

Bovendien, wat betreft het eerste motief inzake het risico op onderduiken, wijst de Raad erop dat artikel 1, §1, 11° van de vreemdelingenwet het risico op onderduiken als volgt definieert: *“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken”*.

Dit artikel vormt een omzetting van artikel 3, lid 7 van de Terugkeerrichtlijn dat het “risico op onderduiken” definieert als het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.

Artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet bevat vervolgens een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. Deze objectieve criteria betreffen feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (*Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

Artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt verder dat het risico op onderduiken “actueel en reëel” moet zijn. *“Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.”*

De voorbereidende werken verduidelijken dat er procedurele garanties gelden die de brede discretionaire bevoegdheid waarover verwerende partij beschikt om het risico op onderduiken te beoordelen, beperken. Zo volstaan het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, op zich alleen niet om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Vermelde wetsbepaling verduidelijkt dat er rekening moet worden gehouden *“met alle omstandigheden die eigen*

zijn aan elk geval", om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een risico op onderduiken bestaat, zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken (*Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

In het Terugkeerhandboek van de Europese Commissie wordt benadrukt dat vrijwillige terugkeer één van de kerndoelstellingen van de Terugkeerrichtlijn is. Er wordt gepreciseerd dat automatismen moeten worden vermeden en elk geval moet individueel worden beoordeeld. Generaliserende bepalingen stroken niet met de definitie van risico op onderduiken, het evenredigheidsbeginsel en de verplichting elk geval afzonderlijk te beoordelen. Automatische aannames doen de nuttige werking van artikel 7 teniet, met name de bevordering van vrijwillig vertrek (zie bijlage bij de aanbeveling van de Commissie van 1 oktober 2015 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeerderelateerde taken, Pb.L. 19 december 2017, nr. 339/92).

Aldus bevat artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet een subjectieve component (individueel onderzoek van het geval) en anderzijds een objectieve component (gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria). Het risico op onderduiken houdt dus twee cumulatieve vereisten in, namelijk dat het bestuur de individuele en concrete omstandigheden van de situatie van elke vreemdeling geval per geval moet onderzoeken en dit op een actuele wijze, en er daarbij over moet waken dit onderzoek te baseren op objectieve, op algemene wijze vastgestelde criteria.

2.16. Te dezen blijkt uit de bestreden beslissing dat aan verzoekende partij ondermeer op basis van artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend omdat er een risico op onderduiken bestaat. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd:

"1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene verblijft sinds minstens 09.11.2019 op het Belgisch grondgebied. Zelf verklaart hij in het document Hooplicht dd.21.02.2020 sinds 2012 in België te zijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert."

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van de objectieve criteria vermeld onder artikel 1, § 2, 1° en 3° van de vreemdelingenwet en wordt dit toegepast op de concrete situatie van verzoekende partij. Verzoekende partij ontkent niet dat zij haar illegale verblijf niet heeft trachten te regulariseren noch ontkent zij dat zij zich niet heeft aangemeld bij het bestuur. Haar betoog als zou zij thans wel haar verblijf wensen te regulariseren kan geen afbreuk doen aan deze vaststellingen. Zij doet daarmee immers geen afbreuk aan de feitelijkheden die haar zaak kenmerken en die niet kennelijk onredelijk doen besluiten dat er in haren hoofde wel degelijk een risico op onderduiken bestaat.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de feitelijkheden eigen aan de zaak en de in casu van toepassing zijnde objectieve criteria. Een schending van de materiële motiveringsplicht in samenhang met artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.17. In zoverre verzoekende partij nog een schending van artikel 8 van de vreemdelingenwet aanvoert dat luidt *"Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast."* laat zij na te duiden op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing werd geschonden. Immers bevat de bestreden beslissing wel degelijk de toepasselijke wetbepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet.

2.18. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER